

Царят и порцелановите сждове

Един цар много обичал да събира скъпи неща.

Той събрал двайсет порцеланови сжда, които били най-хубавите в цялото му царство. Пазел ги в една стая, където били събрани всичките му скъпоценности.

Често пъти той отивал да ги гледа и да им се радва. Веднаж един негов офицер, без да иска, счупил един от тези сждове.

Царя се разсърдил грозно и заповядал да му отрежат главата. На втория ден, когато царската заповед трябвало да се изпълни, пристигнал в палата един старец, който се подпирал с тояга.

— Царю, — казал той, — аз зная начин, за да направя счупения сжд. Заведете ме в стаята, дето се намират вашите скъпоценности.

Завели го. Стареца щом влязъл, уловил тоягата за единия край, заудрял порцелановите сждове и ги потрошил на хиляди парчета.

— Какво направи безумецо? — извикал царя.

— Направих каквото трябваше, — казал спокойно стареца. — За всеки строшен сжд ти щеше да взимаш живота на един твой поданик. Щеше да погубиш значи двайсет души. По-добре вземи само моя живот, който не ми е нужен вече!

Царя се смаял от думите на стареца.

— Имаш право, старче! Всичките сждове наедно не струват колкото един човешки живот, — казал царят и простил и офицерът и стареца.

От ромънски Д. И.